

L. S. Hilton

Domina

FORDÍTOTTA PAPOLCZY PÉTER

L. S. Hilton

Domina

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
L. S. Hilton: *Domina*

Copyright © L. S. Hilton, 2017
Originally published in the English language as *Domina*
by Zaffre an imprint of Bonnier Publishing Fiction, London.
Published in Hungary by arrangement with Prava i prevodi
Literary Agency, and Bonnier Publishing Fiction

Hungarian translation © Papolczy Péter, 2017

Minden jog fenntartva.

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők
Egyesülésének tagja.
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Tel.: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
www.facebook.com/athenaeumkiado
athenaeum@lira.hu

ISBN 978 963 293 583 6

Felelős kiadó: Szabó Tibor Benjámin
Felelős szerkesztő: Kal Pintér Mihály
Műszaki vezető: Drótos Szilvia
A borítót Madbutt képének felhasználásával
Földi Andrea készítette.
Nyomdai előkészítés: Tóth Viktor

Készült az Aduprint Nyomda Kft.-ben, 2017-ben
Felelős vezető: Tóth Béláné

Velencében mindennap van egy pillanat, amikor úgy tűnik, mintha az egész várost ezüsből öntötték volna. Ahogy a szürkület utolsó csepp ezüstje a habokba süllyed, a kő és a víz egy mélynyomattá olvad össze, régi ónárnyalatai, reszkető ezüstös fekete és ragyogó fehérarany. Keresni kell a pillanatot, várni kell az érzését, de ez az a perc, amikor a város a leginkább rejtélyes önmaga. A pillanat korábban érkezett, de nappal még mindig nagy volt a forróság, és délután a Lido partjait továbbra is ellepték az emberek. Egyik délután, talán egy bő héttel a könyvtárban tett látogatásom után, felmerült bennem, hogy felülök a vaporettóra, és elmegyek úszni egyet; elég lelkiismeretesen dolgoztam a galériában az új kiállítás tervein, de délután háromra – ami Olaszországban a holt idő – a nap már vonszolta magát, és nem igazán jutott eszembe más, amihez kedvem lenne. Éppen összepakoltam volna, amikor meghallottam az ajtó nyílását. Kitettem még korábban a ZÁRVA-táblát, mivel nem árultunk éppen semmit, de a látogató – a

cipősarok hangjából ítélve egy nő –, elszántan vágott át a helyiségen a leghátul elhelyezkedő íróasztalomig.

– Elisabeth!

Az orosz nő volt Carlotta bulijáról.

– Elena! Ööö... Üdvözlöm. De örülök, hogy itt van Velencében!

Elena kék selyem köntösruhát és magas, fatalpú szandált viselt, merev karimájú szalmakalapja a lány eredeti bőrszínének maradványait óvta a naptól. Színben passzoló Hermès táska és egy óriási Tom Ford napszemüveg lifegett az egyik kezében.

– Hosszú időre jött?

– Csak néhány napra. – Feszengett. – Igazság szerint magához jöttem.

– Tényleg? Hát, sajnos éppen nincs nálam kiállítás, mint látja, de...

– Gondoltam, szívesen megiszik egy kávé. Kicsit... beszélgethetnénk.

– Ja. Jó, persze. Hol száll meg?

– A Ciprianiban.

– Hol máshol. Most éppen ráérek, Elena. Lenne kedve átmenni a túlpartra? Az ottani kertek csodásan hűvösek.

Valami elkeseredésféle áradt belőle, így nyugtatóan beszéltem hozzá, mint egy elveszett gyerekhez. A torkához kapta a kezét, és nagyot nyelt, aztán mintha egy rendezői instrukcióra tette volna, jobbra biccentette a fejét.

– Szívesebben mennék olyan helyre... ahol kevesebben vannak. A férjem nagyon vigyáz rám.

Állkapcsa vonalának meghosszabbításában egy öltönyös öles váll és egy zömök nyak árnyvonalát láttam a galéria ajtaján túli napfényben. A szűk gombos gallér alól valamennyire kilátszott egy színes, tetovált tör markolata pont a pitbullállkapocs alatt. Ha ez Elena testőre, hát meg tudom érteni, hogy meg akar szabadulni tőle. Összeszedtem a holmim, és magamhoz vettem a kulcsokat.

– Persze... Egy időre be tudok itt zárni. Mit szólna egy sétához a Zattere mentén? Csak a parton. Sok a kávézó arrafelé... az egyik biztos jó lesz.

– *Szpasziba.* – Oroszul mondott nekem köszönetet, majd gyorsan a gorillához lépett, és balra mutatott az ujjával, így egyértelmű volt, merre is megyünk. A férfi elindult, Elena meg várakozott, míg én bezártam.

– Fél órán belül visszajön.

Egymás oldalán sétáltunk a Gesuati felé, Elena hátra-hátrapillantott, hogy megnyugodjon, közel van a testőr. Váltottunk néhány szót arról, mennyire csodásan sikerült Carlotta esküvője, én a csevejt a jó öreg időjárással nyitottam, aztán mutattam néhány látnivalót a csatorna túlsó partján, a Giudeccán.

– Szeretne bemenni a templomba? – kérdeztem, amikor leálltunk a fehér barokk homlokzat előtt. – A mennyezet nagyon híres. Tiepolo.

Beleegyezett, én meg előhalásztam némi aprót a pénztárcámból két belépőre. Ahogy átvágtunk az előcsarnokon a főhajó felé, láttam, hogy Elena ortodox módon vet keresztet, jobbról balra, három ösz-

szetett ujjal. Én nem vettem. A templomban szinte bántóan borult ránk a tömjén és nyirkos kő szaga. Még csak fel sem pillantottunk a fejünk fölé, ahol Szent Domonkos éppen a mennybe emelkedett.

– Elisabeth, elnézést, hogy ennyire titokzatoskodom.

– Semmi baj. Csak árulja el, miben tudok segíteni! – A hangom leplezte a türelmetlenségem. Mit akar ez az ostoba nőszemély?

– És az angoltudásom miatt is...

– Az kiváló.

– Szovjet. Az akcentust soha nem tudjuk levetkőzni. A férjem azt mondja, mindenért háromszor annyit fizetünk csak az akcentus miatt.

– A férje? – kérdeztem. Rátér vajon valaha a lényegre?

– A férjem Pavel Jermolov. – Ez váratlanul ért.

– És el akar válni tőlem.

– Ó, Elena! Ezt sajnálattal hallom, de nem értem...

– Mindjárt megérti. Hadd magyarázzam meg!

Elena azt mondta, felismert, hiszen néhány hete Jermolov házában jártam. Láttam, hogy együtt étkezem a férjével. – Beszélni akartam vele – mondta bánatosan –, de az a... az a disznó nem engedte.

– Az maga volt? Ott a sziklafalon? De a férje azt mondta, birtokháborító. A saját otthonában?

– Tudom. Siralmas. Jermolov már egy ideje külön akar költözni tőlem. Vannak női, pff! Mit érdekel? De van két fiunk is, Angliában járnak iskolába.

A Harrowba – tette hozzá büszkén. Kis szünetet kellett tartanunk, míg a telefonja előkerült a Hermèsből, és hódoltunk egy kicsit a gyerekek előtt. – Aztán megláttam magát Carlotta esküvőjén, és felismertem. Megkérdeztem Carlottát, azt mondta, művészettel foglalkozik. Így végeztem egy kis kutatómunkát.

– Értem. – Kezem összetéve az ölemben hevert. Erősen ökölbe szorítottam. Hirtelen fázni kezdtem, és nem az ájtatosságból eredő hőmérséklet-változás miatt. *Mit tud vajon? Mit akar?*

– Megtudtam, hogy a férjem felkérte a gyűjteménye értékbecslésére. Arra kérte, hogy értékelje alul?

Haboztam, úgy tettem, mintha a freskókról hangos német nyelvű előadást tartó idegenvezető vonta volna el a figyelmem. *Mi történik itt? Jermolov még egyszer nekifut? A női együttérzésre apellál?*

– Nem számszerűsítette. Amúgy meg visszautasítottam a felkérést. Túl tapasztalatlannak ítéletem magam.

– Nem fogja hagyni.

Erre magamtól is rájöttem. Jermolov szórakozik velem, de én meg kissé elfoglalt vagyok, gondoltam, sok minden adódott. Alvin látogatása óta mintha semmire sem lett volna időm.

– Hogy érti? – kérdeztem, igyekezve összpontosítani.

– Nem vett észre semmi... furcsát, amióta hazatért Velencébe? Nem költözött szellem a lakásába?

Erről meg honnan tud?

Jermolov pontosan a tapasztalatlanságom miatt választott engem az értékbecslésre, mondta Elena. Szerette volna, ha alábecsülöm a képeket, hiszen sok gazdag férfihöz hasonlóan próbálta hivatalosan csökkenteni a vagyona mértékét a valóper előtt, hogy kevesebbet kelljen fizetnie. Oroszországban készül beadni a válókeresetet, vélte Elena, mert az orosz bíróságok többnyire inkább a férjeknek kedveznek, és nem is erőszakoskodnak annyit a vagyonbevallásnál. Ugyanakkor néhány közelmúltbeli esetet nemkívánatos sajtófigyelem kísért, így aztán egy ennyire gazdag férfi számára, mint Jermolov, az eljárásnak igencsak diszkréten kell lefolynia. Ha bárki megkérdőjelezi a gyűjtemény értékét, szüksége lesz egy bűnbakra.

Ez fáj. Nem kicsit, nagyon. Az egy dolog, hogy én nem tartom magam elég jónak Jermolov képeihez, de hogy ő sem, az már más tézta. Azt hittem, becsületes dolog volt visszautasítani, vigaszt merítettem abból, hogy legalább láttam a képeket, közelebb kerültem az aurájukhoz, mint bárki más. De csak egy balekra volt szüksége, egy strómanra. Talán nincs ínyére, ha visszautasítják, talán a lakásomban tapasztalt mutatványokkal csak szemétkedni akar, de ez nem magyarázat a Stubbs-képeslapra... Igyekeztem a társalgásra összpontosítani.

– Vagyis a férjének jobb, ha Oroszországban válnak el. Magának nyilván nem. De miért olyan fontos ez neki?

Elena szeme fennakadt. Most rajta volt a sor, hogy türelmetlen legyen.

– A férjem... jó kapcsolatokat ápol a hatóságokkal. Szeretné, ha ez így is maradna.

– Értem. – Tudtam, hogy Jermolovnak vannak politikai kapcsolatai. – Lehet, hogy egy külföldi válság botrányt kavarna?

– Mindegy, gyűlölöm. Úgy báik velem, mint egy fogollyal, mint egy állattal. Most meg eldob, mint egy taknyos zsebkendőt. Azt mondja, a kapcsolatunk már nem „hatályos”.

Így ránézésre Elena nem emlékeztetett különösebben egy taknyos zsebkendőre. A jegygyűrűje magában fedezte volna egy mayfairi lakás egyévi bérleti díját.

– Méltányolom, hogy a bizalmába fogadott, és sajnálom, hogy ilyen helyzetbe került, komolyan, de még mindig nem tudom, miért gondolja, hogy a segítségére lehetek.

Körbenézett.

– Ettől a helytől feláll a szőr a hátamon. Menjünk innen!

Türelmesen visszamentem vele a partra, mindketten pislogtunk és vacogtunk, a hirtelen forró ragyogás elvakított bennünket.

– Jobb lesz visszamennünk. – Lassan sétált, és fogta a karom, mintha régi barátok lennénk. Közel volt egymáshoz az arcunk. Éreztem a parfümjét, és láttam a ráncok finom rajzolatát a szája körül, ahol a feltöltés kezdte felmondani a szolgálatot.

– Szóval a férjem azt hiszi, hogy így könnyen megszabadulhat tőlem. – Csettintett az ujjával. – És tudja, hogy ha megteszi...

– Elena, kérem, beszéljen világosan! Nem tudom követni.

Felém fordult, és megfogta a könyököm.

– Hosszú éveken át Pavel felesége voltam. Harminc év. Sok mindent láttam, sok mindent halottam. A házasságomon kívül veszélyben leszek. Tudom. Szükségem van valamire, ami garantálja a biztonságom.

– De lesz pénze. Talán nem annyi, amennyit a véleménye szerint érdemelne ennyi év...

Belevájta a körmeit a könyökömbé.

– Nem a pénzről van szó. Nem olvas újságot? Oroszország nem Európa, hiába játsszák meg magukat. Ha már nem vagyok Pavel felesége, célszerű lesz megszabadulni tőlem. Azok, akik kínosak a hatóság részére, börtönben találják magukat, vagy még rosszabb sors vár rájuk. Veszélyeztetett vagyok, nem érti?

Még mielőtt azt válaszolhattam volna, hogy semmit nem értek, csak azt, hogy megbolondult, ő arhébb lépett, majd – meglepve engem és velem együtt a nyári kavalkádot – egy tökéletes piruettet mutatott be a magas chopinjában.

– Régen remek balerina voltam! – Tébolyult nőszemély. – Ma este eljövök önért. Kis kiruccanás, hogy lerójuk hódolatunk Gyagilev előtt! Mit szól mondjuk a hét órához, itt a templom előtt?

– Elena, kérem. Nem hiszem, hogy ez jó ötlet. Sajnálom, de nem tudok segíteni.

Visszafordult felém, a halovány, vidám mosoly már eltűnt az arcáról.

– Jaj, dehogynem. Amikor először láttam Pavellel, azt gondoltam...

– Hogy lotyó vagyok?

– Prostituált, igen. De amikor Carlotta elmondta, mivel foglalkozik, utánanézttem a galériájának. Aranyos név, Gentileschi.

– Ööö, köszönöm.

– De nem volt valami bölcs dolog megemlíteni a francia rendőrségnek.

Tátogtam, mint egy szuronyra tűzött béka.

Utolsó párizsi reggelemen a Sacré-Coeur lépcsőjén éreztem a szagokat, a szemét állott bűzét, a városnéző buszok kipufogóját, a marihuánát, a kávé. Renaud telefonja a kezemben, és egy teljes osztag francia rendőr vár a Charles de Gaulle-on egy hamis útlevelemmel utazó lányra, aki aztán nem éri el a járatát. *Úton van. A Gentileschi név mond neked bármit? Ezt küldtem sms-ben. Félig elővigyázatosságból, félig pimaszságból, ostobán engedve a veszély csábításának. Renaud-t elintéztem, Elena honnan tudhatott erről? Vajon a Stubbs-képeslapot is ő tette a könyvbe? Mi a franc folyik itt?*

Elena szemmel láthatóan élvezte, hogy felfedte a titkát. Elnéztem mellette, végig a parton, küzdve a késztetéssel, hogy belökjem őt a vízbe, és egyszerűen

fojtogatott a klausztrrofóbia. Azt hittem, biztonságban vagyok itt Velencében, leráztam a múltat, még ha Alvin... Elég. Felejtsd el Alvint! Erre az őrült ribancra koncentrálj, aki el akarja lopni az életed!

– Fogalmam sincs, miről beszél – mondtam me-reven.

– De, szerintem tudja. A segítségére lenne szükségem egy képpel kapcsolatban. – Még közelebb hajolt, az ajka súrolta a fülem, mintha éppen valami különösen botrányos pletykát készülne megosztani. Éreztem, hogy valahonnan a távolból egy gorilla figyel minket. – Maga nagyon ért a festményekhez, ugye Judith?

A délután hátralevő részét ágyban töltöttem, mint ha ólom súlya nehezedett volna a szívemre. Jermolov tudja. Elena is tudja. Ennyi erővel feladhatnék egy kibaszott hirdetést is a *Corriere della Serában!* Alig tudtam megállni, hogy be ne nézzek az ágy alá, biztos, ami biztos, hátha ott lapul Romero da Silva. Ennek nem lesz vége. Soha nem lesz vége. Mit kéne tennem? Hajítsam Elena Jermolovot a csatornába a testőrével együtt? Vicces. Legalábbis hallottam valakinek a nevetését. Képzeletben lekevertem magamnak egyet. Jól sejtettem, a *zersetzung* Jermolov műve volt. Elena megerősítette, amikor az igazi nevemen szólított. És ki árulta el nekik? Visszajátszottam magamban a Jermolovval folytatott társalgásomat. Mintha említette volna Párizst, nem? Frusztráltan harapdáltam az öklöm. Már azelőtt tudta, hogy odakéretett. Én meg még büszke is voltam, micsoda öröm volt! De nem értem rá a büszkeségemen ejtett sebet nyalogatni. Elena zagyva beszámolója a válásról valahol logikus volt. Jermolov azt akarta, hogy becsüljem kevesebbre a gyűjteménye értékét, és azt

gondolta, nyomást tud rám gyakorolni. Fájdalmasan hihető. És mi a helyzet a feleségére leselkedő „veszéllyel”? Nem adtam sok hitelt a károgasának, de Elena unszolása arra engedett következtetni, hogy ő maga is elhiszi, amit mond. Kész volt megküzdni a férjével, és egy képet említett. Valami képről szól ez az egész. Azaz a következő lépés. Tudatlan vagyok, ezért aztán kiszolgáltatott és védtelen. Találkoznom kell vele. Apró lépésekkel haladva minél többet megtudni...

Hétre visszanyertem a lélekjelenlétem. A mólónál bepakoltak egy mézszínű Rivába, hogy csatlakozzam Jermolovnéhez a lenti kabinban. A fekete megfelelő színnek tűnt egy kiránduláshoz a San Michele temetőszigetre. Selyemből készült Equipment nadrágot húztam meg egy sima, kerek nyakú, hosszú ujjú pólót, de az utolsó pillanatban az összhatást túl nindzsásnak ítéltem, így megtoldottam még egy vastag, türkizszínű kasmírsállal már csak a vizeken előforduló esti szellők miatt is. Némán hajóztunk ki a jádezőld habokra, csodáltuk a végtelenül tökéletes kilátást a Canal Grandéra, mint két hölgy egy fura romantikus kiruccanáson. A gorilla a hajóorron állt a kapitánnyal, elmélyülten szívta magába a füstöt. A hajó jobbra fordult Cannaregio irányába, és néhány perc múlva már a nyílt víz erőteljesebb hullámzását éreztem a lábam alatt. Nekem is kedvem lett volna egy cigihez, de félúton Elena már az émelygés jeleit mutatta, így tapintatosabbnak tűnt kihagyni. Amikor kikötöttünk San Michele-en, néhány má-

sodpercig csak állt térdig lehajtott fejjel, ami nem is egyszerű mutatvány fűzős Versus estélyiben és tízcentis cipősarokkal.

– A hajó megvár minket – jelentette be fenségesen. – Járt már itt?

Nem. Talán Henry James szerint Velence a világ legszebb síremléke, de a közelmúltban nem éreztem szükségét utána járni ennek.

– A görög parcellában van. Jöjjön!

A város többi részével ellentétben, San Michele ápolt hatást kelt, a formás tiszafák kontrasztban állnak a loggiák narancsszínű tégláival. Elena túsarka esetlenül csavarodott a murvában, de ő Gyagilev kedvéért csak siklott előre egyenes vállal.

– Itt van.

Az emlékmű krémszínű és elefántcsontfehér kőből készült, bevésott aranyozott cirill betűk emlékeztek meg az elhunytól. Elena kényelmesen elhelyezkedett a szomszédos síron, a retiküljéből egy üveg Sztolicsnaját és három teáspoharat vett elő.

– Egy magának, egy nekem, egy a mesternek – magyarázta, miközben töltött. Koccintottunk a sírral, és mindketten legurítottunk egy pohárral, majd Elena a harmadikat a kőre ürítette. Eltűnődtem, vajon a rendszeres alkoholfürdőtől marad-e ennyire fényes. Meggyújtottam a cigarettát, ezt már a hajón elterveztem, és tartottam a poharam repetáért.

– Sztravinszkijt nem kínáljuk meg? – kérdeztem csevegve. Illett az ötlet ehhez a tébolyult koktélparkettához. – Tizenegy sírral arrébb nyugszik.

Elena horkantott.

– A vén plagizáló...

Ez nem jött be.

– Szóval táncosnő volt? – próbáltam új témát felvetni.

– Nem valami jó. Néhány éven át próbáltam bejutni a Bolsoj Akadémiára, de gyenge voltam hozzá. Aztán megismerkedtem Pavellel. – Megint horkantott, és felhörpintette a vodkáját. – Arra gondoltam, itt beszélhetünk.

– Jogos. Nem aznap látott először, ugye, Elena? Azon az estén a tengerparti házban? És nem is Carlotta esküvőjén. Mihail Balensky hajóján látott először.

Balensky, az üzletember, vagyis a „kán a Sztánból”, hírhedt egykori fegyverkereskedő volt, és meghívta Steve-et egy partira, amikor éppen a Mandarinnon laktam. Carlotta játszott a Steve menyasszonyát, míg én kis ipari kémkedést hajtottam végre a fedélzet alatt. Jó az arcmemóriám, és Elena sötétre napbarnított, szerencsétlenül sminkelt arca azonnal beugrott, amikor felidéztem az emlékeim.

– Így van. Azért is feltételeztem, hogy egy... hogy is mondta... lotyó?

Az apró, duci bazilika harangjai nyolcat ütöttek.

– Nem zárják be a temetőt?

Elena ravasz módon mosolygott.

– Magánlátogatáson vagyunk... Pavelnek köszönhetően. Akár ki is használhatom a lehetőséget, amíg még tudom. Vagyis?

Nagy levegőt vettem.

– Vagyis... 2007-ben az egyik nagy londoni aukciósházhoz került Rosztropovics gyűjteménye. Az árverést az utolsó pillanatban lefűjták, mert egy orosz vevő úgy huszonötmillió dollárt letett egyben az egészért. Azt ígérte, hogy visszaviszi Oroszországba, és ez a hazafias gesztus igen népszerűvé tette őt. Folytassam? – Elena mintha oda sem figyelt volna. Megint a táskájában kotorászott. – Rám akar ijeszteni, mert maga is fél – folytattam. – Szeretne egy képet, amit átadhatna az orosz államnak, hogy így biztosítsa a saját védelmét. Ahogy az üzletember is tette a Rosztropovics-műtárgyakkal, igaz?

Mosolyogva felnézett, és átnyújtott néhány fénymásolt lapot.

– Maga igen gyors.

– Az ember vagy gyors, vagy halott.

– Tessék? – Furcsán riadtnak tűnt.

– Semmi. Elnézést.

Ránéztem a lapokra, amiket elővett. Egy olasz újság internetes oldaláról nyomtatták őket; cikk egy angol műkereskedő, Cameron Fitzpatrick római meggyilkolásáról; rövid francia beszámoló egy folyó nyomozásról a párizsi Place de l'Odéon közelében fekvő szállóban történt rejtélyes halálesetről. Mindkét sztorit ismertem.

– Úgy tűnik, mindketten elég jó kutatók vagyunk. Haladhatnánk, kérem? Fázom.

– Igyon még egyet!

Elena következő mondatától félrenyeltem.

– A férjemnek van egy Caravaggio-rajza.